

การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม
ปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

Developing of English Communication Ability for Primary 3 Students
by Using Interactive Activities

กนต์ฤทัย พิพัฒน์ชยากร¹

ไพทยา มีสัตย์²

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ (2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์ จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2562 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 4 แผน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียน 3) แบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question and Answer) 4) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดย 1) การวิเคราะห์ผลการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยใช้คะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 2) การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการศึกษาพบว่า

1) ผลการทดสอบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์พบว่านักเรียนที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75.00 มีจำนวน 24 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 60.00 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00

2) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ พบว่า ภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.73) เมื่อ

¹ นักศึกษาหลักสูตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
² ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

พิจารณารายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.63) ด้านสื่อการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.72) และด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.84) ตามลำดับ
คำสำคัญ: ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ, กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ABSTRACT

This experimental research aimed to 1) develop English communication ability by using interactive activities 2) study the students' satisfaction towards English interactive activities. Samples were Primary 3 students of Prachauppathum School, Nonthaburi studying in the first semester of the academic year 2019. The samples with 40 students were purposively selected. Instruments used in this research were 1) English lesson plans using interactive activities 2) English Communication tests; Paper-based test and Oral test 3) Q&A (Question & Answer 4) Questionnaire on students' satisfaction towards English interactive activities. Data were analyzed using percentage, mean score, standard deviation. The results showed that 1) the English communication ability of all students, accounting for 60% passed the criterion score at 75%, 2) the students' satisfaction towards English interactive activities were generally at the high level ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.73)

Keywords: English communication ability, Interactive activities

ความสำคัญของปัญหาการวิจัย

สังคมปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ และวัฒนธรรม มีผลกระทบอย่างทั่วถึงรวดเร็ว บุคคลในสังคมต้องติดต่อพบปะสื่อสารเพื่อดำเนินกิจการทางสังคมหรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาต่างประเทศจึงกลายเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการสื่อสาร (กรมวิชาการ, 2550)

ถึงแม้ว่าช่วงที่ผ่านมารัฐบาลได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์และนโยบาย ในการพัฒนาเพื่อยกระดับความสามารถทางทักษะภาษาอังกฤษของประชาชนทุกกลุ่มมาอย่าง ต่อเนื่อง ก็ตามแต่การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัตินั้น ดูเหมือนจะยังไม่เห็นผลเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน และถือว่าประสบผลสำเร็จน้อย ซึ่งสะท้อนจากข้อมูลผลการจัดอันดับทักษะการใช้ ภาษาอังกฤษของไทยจากการสำรวจของสำนักงานจัดอันดับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของ EF (Education First) โดยการทดสอบประชากรจำนวน 910,000 คน ในประเทศที่ไม่ได้ใช้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จำนวน 70 ประเทศ ประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 62 สูงกว่า การ์ดามองโกเลีย คุเวต อิรัก อัลจีเรีย ซาอุดีอาระเบีย กัมพูชา และลิเบีย ซึ่งอยู่ในกลุ่มที่มี ทักษะภาษาอังกฤษ “ระดับต่ำมาก” (ไทยรัฐออนไลน์, 2558)

เมื่อเทียบสัดส่วนการใช้ ภาษาอังกฤษสื่อสารของประเทศในอาเซียน พบว่า คนไทยที่สื่อสารด้วย ภาษาอังกฤษได้มีเพียง ร้อยละ 10 เท่านั้น ซึ่งทำให้ไทยอยู่ในอันดับที่ 5 จาก 10 ประเทศ รองจากสิงคโปร์ที่มี

จำนวน คนใช้ภาษาอังกฤษได้ถึงร้อยละ 71 ฟิลิปปินส์ร้อยละ 55.49 บรูไน คาซัคสถานร้อยละ 37.73 และ มาเลเซียร้อยละ 27.24 อีกทั้งเมื่อเปรียบเทียบคะแนน TOEFL ของบัณฑิตจากประเทศ อาเซียน พบว่า ชาติดี ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่า 550 ได้แก่ สิงคโปร์และฟิลิปปินส์ คะแนนเฉลี่ย สูงกว่า 500 ได้แก่ เมียนมา เวียดนาม และกัมพูชา ส่วนไทยมีคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตต่ำกว่า 500 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกับบัณฑิตจาก ประเทศลาว (สำนักบรรณสารสนเทศมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2558) และหากดูผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษทุกระดับจากผลการประเมินการจัดการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ ขั้นพื้นฐาน (O-NET) พบว่า ในปีการศึกษา 2558 วิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเมื่อ เทียบกับคะแนนเฉลี่ยของปีที่ผ่านมาซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำอยู่แล้ว (ไทยรัฐออนไลน์,2559)

สมยศ เม่นแยม(2543) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นการใช้ ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยบริบท (Context) ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนอาจมีการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตาม สภาพแวดล้อม และ มัวรานาน(Mauranen, 2006 : 144) กล่าวว่าโดยธรรมชาติของภาษานั้น ภาษาพูดไม่ใช่ ภาษาที่เป็นลายลักษณ์อักษรหากแต่เป็นภาษาที่เป็นความจำเป็นพื้นฐานของมนุษย์ที่ต้องใช้ในการสื่อสาร การพูดเป็นสิ่งแรกที่เด็กได้รับภาษาและเป็นสื่อกลางของการสื่อสาร

จากการศึกษางานวิจัยพบว่า การใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาอังกฤษนั้นสามารถช่วย พัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ งานวิจัยของ มามิโกะ โอริ อากิตะ (Mamiko Orii-Akita,2013) ได้ทำการศึกษาประสิทธิภาพการสอนฟังเพื่อความเข้าใจ (Listening comprehension) โดยใช้ การเปรียบเทียบวิธีการสอนเพื่อความเข้าใจ (Listening comprehension) สามรูปแบบคือ การสอนฟังโดยใช้ รูปแบบBottom-up, การสอนฟังโดยใช้รูปแบบ Top-down และการสอนฟังโดยใช้รูปแบบปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่านักศึกษาที่ได้รับการสอน โดยใช้วิธีแบบ ปฏิสัมพันธ์ มีการพัฒนาการฟังเพื่อความเข้าใจอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนกว่าการสอน โดยใช้รูปแบบBottom-up และ รูปแบบ Top-down

เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ฟาร์ซานา นาฮีด (Farzana Naheed, 2015) ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้ กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาอังกฤษ และ ผลของแนวทางการสอนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่มี ต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียน ผลการวิจัย พบว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรม ปฏิบัติสัมพันธ์ เปรียบเทียบกับการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้แนวทางเดิม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญ ทางสถิติ 0.01 พร้อมทั้งเสนอแนะว่าครูสอนภาษาอังกฤษควรนำแนวทางการสอนภาษาอังกฤษโดยการใช้ กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ไปปรับใช้ในชั้นเรียน และ การสอนทักษะแต่ละทักษะควรมีการใช้กิจกรรมที่ หลากหลายเพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์สูงสุดในชั้นเรียน

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ในห้องเรียนนั้น มีส่วนช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามสถานการณ์ รวมทั้งผู้เรียนจะสนุกและมีความสุขกับการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้ ผู้

เรียน เกิดความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นและสามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกทำการวิจัยในเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษแบบปฏิสัมพันธ์
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ มีคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์เขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 1 จำนวน 5 ห้องเรียน นักเรียน 179 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์ เขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 40 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)
3. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น

กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ตัวแปรตาม

1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่อกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
4. ขอบเขตด้านเนื้อหา

สาระภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 15 ชั่วโมง

1. Unit 1: In the Garden (3 ชั่วโมง)
2. Unit 2 : Home Time (4 ชั่วโมง)
3. Unit 3: At School (3 ชั่วโมง)
4. Unit 4: My Day (5 ชั่วโมง)
5. ระยะเวลาที่ใช้ในงานวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยใช้การทดลองนอกเวลาเรียน จำนวน 15 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

- 1) แผนการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 4 แผน
- 2) แบบทดสอบวัดความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียน
- 3) แบบแบบทดสอบวัดความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียน แบบถามตอบปาก

เปล่า Q&A-Question and Answer

4) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการการเรียนรู้ การสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ผู้วิจัยจะบันทึกข้อความถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนประชาอุปลัมภ์ จังหวัดนนทบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 1 เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยชี้แจง วัตถุประสงค์ วิธีประเมินผลการเรียนและทำความเข้าใจ การจัดการเรียนการสอน การสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

3. ผู้วิจัยดำเนินการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ตามแผนการจัดกิจกรรมเป็นเวลา 15 ชั่วโมง

4. เมื่อสอนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์แล้ว ตามแผนการจัดกิจกรรมในแต่ละแผน ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบ และเกณฑ์การให้คะแนน การพูดเมื่อจัดกิจกรรมครบ 15 ชั่วโมงแล้ว ทดสอบทักษะการสื่อสารของนักเรียนโดยใช้แบบถามตอบ ปากเปล่า Q&A (Question and Answer) จำนวน 10 ข้อ

5. ให้นักเรียนตอบแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

6. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1) การวิเคราะห์ผลการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยใช้คะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75

2) การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปผลได้ดังนี้

1) ผลการทดสอบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์พบว่านักเรียนที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75.00 มีจำนวน 24 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 60.00 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00

2) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ พบว่า ภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.73) เมื่อพิจารณารายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.63) ด้านสื่อการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.72) และด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.84) ตามลำดับ

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สรุปผลได้ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์พบว่า ผลการสอบหลังเรียนในแต่ละหน่วย จำนวน 4 หน่วยนักเรียนที่มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75.00 ผ่านเกณฑ์ มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 และนักเรียนที่มีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 72.50

เมื่อพิจารณาผลการสอบระหว่างหน่วยที่ 1 และ หน่วยที่ 3 ซึ่งเป็นการทดสอบโดยใช้ Paper-based test จากผลทดสอบหลังเรียนหน่วยที่ 1 ของนักเรียน คะแนนเฉลี่ย 6.15 เปรียบเทียบกับผลทดสอบหน่วยที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 7.83 พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเพิ่มขึ้น 1.68 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้นจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมุติ, การสัมภาษณ์, การทำกิจกรรมกลุ่ม และการเล่นเกมช่วยให้นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ได้มากขึ้นรวมถึงผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบภาษาและเนื้อหาที่เหมาะสมโดยเลือกใช้รูปแบบประโยคสนทนาจากสถานการณ์ที่นักเรียนคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับงานวิจัยของปิยภัทร พลัฒา (2559) ได้ทำการวิจัยพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองจันทน์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 พบว่าความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนรู้ตามรูปแบบการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ จันทร์เพ็ญ สุภาแก้ว (2553) ได้ศึกษาการใช้เกมเพื่อเป็นกิจกรรมในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษานารีอนุสรณ์ 1 บ้านแม่เมืองน้อย อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่พบว่า การ

ใช้แผนการจัดกิจกรรมเสริมในการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้เกมทำให้การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนมีพัฒนาการขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

การทดสอบหลังเรียน Oral test โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) ในหน่วยที่ 2 พบว่านักเรียนมีความสามารถในการด้านความคล่องแคล่วในการพูดมากที่สุด โดยได้คะแนนเฉลี่ย 1.93 คะแนน ด้านความถูกต้องคะแนนเฉลี่ย 1.88 และ น้ำเสียงประกอบการพูดคะแนนเฉลี่ย 1.88

การทดสอบหลังเรียน Oral test โดยใช้การพูดเฉียบพลัน (Impromptu speech) ในหน่วยที่ 4 พบว่านักเรียนมีความสามารถด้านในด้านความคล่องแคล่วในการพูดมากที่สุด โดยได้คะแนนเฉลี่ย 2.52 ด้านความถูกต้องคะแนนเฉลี่ย 2.20 ด้านการเรียงลำดับข้อความคะแนนเฉลี่ย 2.10 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ให้สอดคล้องกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง (Accuracy) และคล่องแคล่ว (Fluency)

การเสริมให้นักเรียนสื่อสารภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (Accuracy) และคล่องแคล่ว (Fluency) ในงานวิจัยนี้มีขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ครูหรือผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูล เรียกว่าขั้นนำเสนอ (Presentation) โดยผู้สอนจะนำเสนอรูปแบบและความหมายของภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย (Meaning) ของไวยากรณ์ที่นำเสนอแล้วตามด้วยโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Form) และจบลงด้วยการออกเสียง (Pronunciation) หลังจากนั้นจะเป็นขั้นฝึก (Practice) ซึ่งมุ่งเน้นความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการใช้ภาษาของนักเรียน นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกพูดในขั้นนี้ โดยฝึกพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่ม และ ฝึกเป็นคู่ และขั้นต่อไปเป็นการใช้ภาษาในขั้นการนำไปใช้ (Production) เป็นขั้นที่นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้ว มาใช้ผ่านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ คือ การเล่นเกม, การแสดงบทบาทสมมติ, การสัมภาษณ์ และ การทำกิจกรรมกลุ่ม

กิจกรรมปฏิสัมพันธ์เหล่านี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษ อันเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สอดคล้องกับ ชูวพร ดันตระกูล (2557) ที่ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกสนทนาภาษาอังกฤษ พบว่านักศึกษามีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวว่าการใช้ในการฝึกการสื่อสารควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากที่สุดซึ่งจะช่วยให้เข้าใจและส่งผลให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าทำ ตลอดจนกล้าแสดงออก และ ศันสนะ มูลทาติ (2559) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติ พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่รับการพัฒนากล้าแสดงออก และ ศันสนะ มูลทาติ (2559) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติ พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่รับการพัฒนากล้าแสดงออก และ ศันสนะ มูลทาติ (2559) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมีทักษะการพูดระหว่างการทดลองสูงขึ้น โดยลำดับ โดยทักษะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผลการทดสอบแบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question and Answer) พบว่านักเรียนที่มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75.00 ผ่านเกณฑ์มีจำนวน 24 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 60.0 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 จากการพิจารณาแบบถามตอบปากเปล่า Q&A (Question & Answer)

จากการพิจารณารายชื่อในจำนวน 10 ข้อ พบว่า ข้อ 1-4 ซึ่งเป็นคำถาม What ที่มีภาพประกอบ นักเรียนส่วนใหญ่ ร้อยละ 94.00 ตอบคำศัพท์ที่ได้ถูกต้อง ทั้งยังมีรูปประโยคการตอบที่สมบูรณ์ สิ่งนี้แสดงประโยชน์ของการใช้บัตรคำศัพท์เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งในการเรียนการสอน กล่าวคือบัตรคำศัพท์ ถือเป็นหนึ่งในบทเรียนสื่อประสม ที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น และยังสร้างความจดจำสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรา เจตบุตร (2554) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนผ่านการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนสื่อประสม ที่ประกอบด้วยเกม หนังสือสามมิติ บัตรคำ รูปภาพ และสื่อผ่านคอมพิวเตอร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สำเนา ศรีประมงค์ (2547:บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาผลการใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง จังหวัดระยองจำนวน 40 คนใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย ผลการวิจัยพบว่าการใช้เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษเข้ามาประกอบการสอนช่วยให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงโดยใช้ t-test สำหรับกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระจากกัน และพบว่าการใช้เกมคำศัพท์จะช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงกว่าการสอนด้วยวิธีปกติ

คำถามข้อที่ 5-6 ซึ่งเป็นคำถาม Yes/No Question และมุ่งถามกิจกรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียน นักเรียนร้อยละ 70.00 สามารถตอบได้ โดยสามารถใช้ประโยคสมบูรณ์ในการตอบ นักเรียนที่ตอบคำถามนี้ไม่ได้ เนื่องจากไม่สามารถดึงคำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันมาใช้ได้ทันที และแสดงการลังเลที่จะตอบเพราะไม่แน่ใจว่าควรตอบโดยการใช้คำศัพท์ที่เรียนมา หรือตอบข้อเท็จจริงในกิจกรรมประจำวันที่ได้ทำจริงของตนเอง

คำถามข้อที่ 7-10 เป็นคำถาม Wh-Questions อื่นๆ ได้แก่ Where และ When โดยไม่มีภาพประกอบ นักเรียนร้อยละ 60.00 สามารถได้คะแนนในส่วนนี้ ที่ไม่ได้คะแนนเนื่องจากตอบด้วยประโยคไม่สมบูรณ์ สิ่งนี้แสดงให้เห็นได้ว่า คลังคำศัพท์ของนักเรียนได้เพิ่มพูนขึ้น และสามารถนำมาใช้เพื่อการสื่อสารได้

อย่างไรก็ตามข้อที่ 10 ซึ่งเป็นคำถามที่ต้องให้เหตุผลใช้ Why (ต่อเนื่องจากคำถามข้อที่ 9) ถามว่า Why do you like it? มีนักเรียนตอบถูกคิดเป็นร้อยละ 40.00 ผู้วิจัยพบว่าคำถามข้อนี้เป็นการให้เหตุผล และแสดงความคิดเห็น ถึงแม้ว่านักเรียนจะมีวงคำศัพท์เพิ่มพูนขึ้นไปตามหน่วยการเรียนรู้ แต่ก็ถือว่าเป็นวงศัพท์ที่ไม่สามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อการสื่อสารที่แสดงความคิดเห็นได้ นอกจากนี้นักเรียนยังไม่สามารถเรียบเรียงประโยคเพื่ออธิบายเหตุผลได้ เพียเจต์ (Piaget : 1952) ได้กล่าวว่า สถิติปัญญาของเด็กช่วงอายุ 7-11 ปี อยู่ในขั้นการคิดค้นด้วยรูปธรรม (Concrete Operational Stage) เป็นวัยที่สามารถสร้างกฎเกณฑ์ เข้าใจเหตุผล รู้จักแก้ปัญหาสิ่งต่างๆที่เป็นรูปธรรมได้ ฉะนั้นข้อคำถามที่เป็นการถามความคิดเห็นที่มีลักษณะเชิงนามธรรมอยู่ด้วยอาจเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับนักเรียนกลุ่มนี้ ดังที่ปริษา บุญมาศ (2551) กล่าวว่า ลักษณะการคิดเชิงเหตุผลเป็นการใช้ความรู้เดิมมาสรุปเป็นความรู้ใหม่ โดยใช้ความคิดตามหลักการและเหตุผล ซึ่งได้จากประสบการณ์โดยหาเหตุผลจากข้อมูลที่ได้รับนั้นสามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาได้

การวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เนื่องจากการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์เน้นบทบาทของผู้เรียนเป็นสำคัญ รูปแบบกิจกรรมส่วนใหญ่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในห้องเรียน ดังที่ Jack C. Richards (2006) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารว่าการจัดกิจกรรมแบบคู่ (Pair work) อันเป็นกิจกรรมหนึ่งการปฏิสัมพันธ์ ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ คิด และทำร่วมกัน กันระหว่างผู้เรียน (Collaborative learning) นอกจากนี้การสร้างสถานการณ์ให้ได้ต่อกัน ยังช่วยให้เกิดการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เสมือนจริงได้ กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมรายคู่ ได้แก่ การถามหาข้อมูล ที่ตนขาดหายไปจากคู่ของตน (Information gap) การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) ซึ่งกิจกรรมปฏิสัมพันธ์นี้ผู้เรียนเป็นผู้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ได้ลงมือใช้ภาษาด้วยตนเองโดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน การช่วยเหลือซึ่งกันและกันทำให้เกิดการเรียนรู้ จากการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันและผู้เรียนพยายามเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ในงานวิจัย มีครูผู้สอนคอยผู้ควบคุม และให้ความช่วยเหลือระหว่างทำกิจกรรม โดยเฉพาะการตรวจสอบแก้ไขภาษา (Teacher's feedback) ปัจจุบันนี้ทำให้ผู้เรียน ได้แก้ไขข้อบกพร่องของการพูดในทุกๆ กิจกรรมที่ได้เข้าร่วม

นอกจากนี้การใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ที่ถือว่าเป็นการสอนภาษาระดับประโยคและปริจเฉทมากกว่าจะเป็นคำต่อคำ และยังเป็นการสอนด้วยประโยคสำเร็จรูปได้ช่วยให้ผู้เรียนจดจำประโยคนั้นๆ ได้ดีขึ้นสามารถรับสาร แปลสารและตีความหมายได้อย่างรวดเร็วเวลาที่ได้ยิน หรือเมื่อต้องการสื่อสารประโยคเหล่านี้ ดังที่ เลวิส (Lewis 1993) ได้กล่าวว่า ความคล่องแคล่วจะมาจากการใช้ภาษาที่มีคลังคำศัพท์และประโยคสำนวนมากพอจนสามารถนำมาใช้ได้ทันที

ผลการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ของงานวิจัยนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ โชคอนันต์ อนันตสิทธิโชค (2554) ที่ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกลวิธีการจัดเรียงประโยคอย่างสับสนและบทบาทสมมุติที่มีต่อทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 งานวิจัยของโชคอนันต์ พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษไม่น้อยกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 เมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่าคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษมากกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่าคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับเออร์ ฮัก (Ul-Haq Zahoor :2017) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย 50คนแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้การสอบ pre-test และ post-test โดยกลุ่มทดลองจะได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานและกลุ่มควบคุมจะได้รับการสอนแบบดั้งเดิม เมื่อทำการทดลองแล้ว มีการทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดพัฒนาการด้านทักษะการพูดของนักเรียน โดยผู้วิจัยได้แนะนำการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานว่ามีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนเนื่องจากผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มพบว่าวิธีการสอนทั้งสองวิธีให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ พบว่า ภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.73)

จากการที่นักเรียนได้ตอบแบบสอบถามความพึงพอใจว่า เรียนอย่างมีความสุข กิจกรรมมีความสนุก น่าสนใจ สื่อที่ใช้ในการทำกิจกรรมมีความหลากหลาย มีความชัดเจนเข้าใจง่าย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรศักดิ์ แจ่มเจริญ (2559) ที่ได้ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป และ ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา พบว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา มีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ นักศึกษามีความพึงพอใจและมีความเชื่อมั่นในกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาว่าจะช่วยให้ นักศึกษามีพัฒนาการด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งนักศึกษามั่นใจว่าจะสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้ไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ โดยมีผลการวิเคราะห์ความเห็นของนักศึกษาต่อกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา อยู่ในระดับ ที่มากที่สุด และเมื่อพิจารณารายด้านความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.63) ด้านสื่อการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.72) และด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.3$, S.D. = 0.84) ตามลำดับ มีรายละเอียดดังนี้

1) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.63) เนื่องจากนักเรียนสามารถตอบคำถามภาษาอังกฤษสั้นๆ ง่ายๆ จากเรื่องที่เรียนได้ จำ คำศัพท์ได้มากขึ้น มีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัญญา ชันทะสีมาเฉลิม (2556) ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสววิทยา ที่ได้รับการฝึกด้วย แบบฝึกทักษะเพื่อการสื่อสารใน ชีวิตประจำวัน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสววิทยา จังหวัดชุมพร ที่เรียนด้วย แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ที่พัฒนาขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนต่อแบบฝึกทักษะ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยรวมอยู่ในระดับมาก

2) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ด้านสื่อการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.72) เนื่องจากสื่อที่ใช้ในการทำกิจกรรมมีความหลากหลาย เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ บัตรคำ อุปกรณ์ ที่ใช้เล่นเกม สื่อมีความสร้างสรรค์ ชัดเจนเข้าใจง่าย เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา ช่วยส่งเสริมให้ นักเรียนอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศพร ไตรรัตน์ (2559) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่

4 ผลการวิจัยพบว่าค่าดัชนีประสิทธิผลของชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเท่ากับ 0.71 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนเพิ่มขึ้น ร้อยละ 71.37 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับมาก

3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.3$, S.D. = 0.84) เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำงานเป็นคู่ การทำงานเป็นกลุ่ม กิจกรรมมีความน่าสนใจเหมาะสมกับบทเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนกล้าตอบคำถาม กล้าพูดภาษาอังกฤษ และนักเรียนมีความพึงพอใจที่ได้พูดภาษาอังกฤษมากขึ้นในขณะที่ทำกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไรวินท์ปภา ภัทรวิเศษพันธ์ (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการใช้ชุดการสอนภาษาอังกฤษเรื่อง กาลเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนภาษาอังกฤษเรื่อง กาลเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดการสอนภาษาอังกฤษเรื่อง กาลเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อค้นพบในงานวิจัยครั้งนี้

ข้อค้นพบที่น่าสนใจในงานวิจัยครั้งนี้

1. ถึงแม้ว่านักเรียนจะมีความกล้าและคล่องแคล่วในการตอบคำถาม แต่นักเรียนบางส่วนยังไม่สามารถตอบคำถามเป็นรูปประโยคที่สมบูรณ์ได้ นักเรียนจะตอบคำถามเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนรู้ หรือใช้รูปประโยคผิดไวยากรณ์ ซึ่งผู้สอนต้องตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน มาร์คอนซิน(Marconsin,2003) กล่าวว่า การที่ครูแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในระหว่างที่นักเรียนสื่อสารภาษาอังกฤษ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความผิดพลาดของตนเองและจดจำสิ่งที่ถูกต้องนำไปสู่การพัฒนาได้ นอกจากนี้ครูจะช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดทางการสื่อสารของนักเรียนแล้ว ครูยังสามารถเสริมสร้างความมั่นใจให้นักเรียนได้โดยการให้คำชมเชย สเลทเทอร์รี่ และ วิลลิส (Slattery and Willis 2001:43) กล่าวว่า การชมเชยนักเรียนนั้นสามารถสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนได้ และการทวนประโยคซ้ำๆ ให้นักเรียนยังสามารถช่วยในเรื่องการออกเสียงประโยคและให้นักเรียนคุ้นเคยกับการพูดภาษาอังกฤษอีกด้วย

According to Slattery and Willis in their book of English for Primary Teachers (2001:43), although repetition of set phrases does not mean that children are acquiring language, it is still very important. They argue that repetition prepares children for meaningful communication in several ways i.e. by helping them get used to saying English, by allowing them to practise the intonation pattern, and by enabling them to gain confidence, especially if the teacher gives a lot of praise. Accordingly, for teacher of YL it is suggested to open chances and more time for the learners to listen words, utterances, set of phrases as a process of developing learners' speaking skill

2. ผู้วิจัยพบว่าในการสอบ Paper based test ครั้งที่ 1 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 67.50 ของนักเรียนทั้งหมด เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างชาติที่ย่อมมีอุปสรรคในการเรียนรู้ รวมถึงระยะเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรมหน่วยแรกใช้เวลาเพียง 3 ชั่วโมงแล้วทำการทดสอบหลังเรียนเลยนักเรียนอาจจะยังปรับตัวไม่ทันสำหรับการทดสอบ สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ตามกฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ของธอร์ไคค์ (Thronndike 1966) กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดี ถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของรสรินทร์ ปิ่นแก้ว และภาณุวัฒน์ ศิริบุษย์(2560) ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปรได้แก่ ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน ตัวแปรการเตรียมการสอนของครู ตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน และตัวแปรความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน และยังสอดคล้องกับที่สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2544) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างชาติย่อมมีอุปสรรคในการเรียนรู้มากกว่าเจ้าของภาษา

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1. การใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน ผู้สอนต้องเตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมหากต้องใช้สื่อที่เป็น Multimedia

2. ในการทำกิจกรรมครั้งแรกเมื่อนักเรียนจับคู่และจับกลุ่มเอง พบว่านักเรียนจะจับคู่และกลุ่มกับนักเรียนที่มีความสามารถระดับเดียวกัน เช่นคนเก่งอยู่กับคนเก่ง คนอ่อนอยู่กับคนอ่อน จึงทำให้นักเรียนกลุ่มที่อ่อนจะไม่มั่นใจในการสื่อสาร ดังนั้นสำหรับชั้นเรียนขนาดใหญ่ หรือ ห้องเรียนที่มีการลดความสามารถของนักเรียน ในการทำกิจกรรมคู่ หรือ กิจกรรมกลุ่ม ผู้สอนควรเป็นผู้จับคู่/กลุ่มให้นักเรียน เพื่อให้ในแต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยนักเรียนเก่ง ปานกลางและอ่อน เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

3. การจัดกิจกรรมนี้ครูจะต้องใช้ภาษาอังกฤษทุกๆ ครั้งเพื่อให้นักเรียน ได้ฝึกการโต้ตอบภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง และเพื่อเป็นการส่งเสริม ให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษและถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้สู่การนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

4. ควรใช้เวลาในการทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ตลอดปีการศึกษา เพื่อให้เกิดพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาผู้เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในด้านการเขียนและอ่าน

2. ควรใช้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาให้มีขนาดเล็ก และ ควรศึกษาเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน โดยแบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มเก่ง ปานกลาง และ อ่อน

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2550). การจัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุ.
- จันทร์เพ็ญ สุภาแก้ว.(2549). การใช้เกมเพื่อเป็นกิจกรรมเสริมในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร มหาบัณฑิต สาขา ภาษาอังกฤษ:มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- ัญญา ชันทะสีมาเฉลิม (2556). ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสวีวิทยา ที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- โชคอนันต์ อนันตสิทธิโชค.(2554). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดภาษาเพื่อการ สื่อสารด้วยกลวิธีการจัดเรียงประโยคอย่างสลับสนและบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการฟังและ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์.มหาวิทยาลัยราชภัฏ อุดรธานี
- ทัศนพร ไตรรัตน์ (2559) การพัฒนาชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ. มหาวิทยาลัย ราชภัฏบุรีรัมย์.
- ไทยรัฐออนไลน์ (4 พฤศจิกายน 2558) <https://www.thairath.co.th/content/536930> (สืบค้นเมื่อวันที่ 03 มกราคม 2561)
- ไทยรัฐออนไลน์ (22 มีนาคม 2559) <https://www.thairath.co.th/content/594218> (สืบค้นเมื่อวันที่ 03 มกราคม 2561)
- ธวัชพร ต้นตระกูล (2557) การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษ. สถาบันภาษาและวัฒนธรรม. มหาวิทยาลัยศรีปทุม
- ปรีษา บุญมาศ. (2551). ทักษะการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม ศิลปสร้างสรรค์เน้น การผสมสี. ปริญญาโท. ศึกษานิพนธ์.กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย).กรุงเทพฯ : บัณฑิต วิทยาลัย.มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.

- ปิยภัทร พลับพลา.(2559). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและ
 หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับ
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. คุยฉินิพนธ์.มหาวิทยาลัยบูรพา
- รสรินทร์ ปิ่นแก้ว และ ภาณุวัฒน์ ศรีนุพงษ์ (2560) ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษา
 ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม
 วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.
 วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่ : 18 ฉบับที่ :
 1 เลขหน้า : 83-93 ปีพ.ศ. : 2560
- ไรวินท์ปภา ภัทรวิเศษพันธ์ (2558). ผลการใช้ชุดการสอนภาษาอังกฤษเรื่อง กาลเพื่อการสื่อสาร สำหรับ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ.
 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ศันสนะ มุลทาดี (2556) การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดงบทบาท
 สมมุติ. Humanities and Social Sciences Journal of Graduate School, Pibulsongkram Rajabhat
 University Vol.10 No.1 January-June 2016
- สมยศ เม่นแย้ม.(2543). ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ.กรุงเทพฯ:เคล็ดไทย
- สมศักดิ์ สีนุระเวชญ์ (2544) กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช
 สำนักบรรณสารสนเทศมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (31 มีนาคม 2558)
<https://library.stou.ac.th/libblog/2015/03/31/> (สืบค้นเมื่อวันที่ 03 มกราคม 2561)
- สำเนา ศรีประมง.(2547) การศึกษาผลการใช้คำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้
 คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่5 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง.ปริญญา
 นิพนธ์ ศสม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- สุรศักดิ์ แจ่มเจริญ.(2559). การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเสริม
 ทักษะทางภาษา.บทความวิจัย.วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- อัจฉรา เจตบุตร. (2554). การพัฒนาบทเรียนสื่อประสม เรื่องการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 4. สาขาหลักสูตรและการสอน. บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร กทม.
- Farzada Naheed. (2015) **Interactive Approach in English Language Learning and Its Impact on
 Developing Language Skills Dialogue (1819-6462)**. Jan-Mar2015, Vol. 10 Issue 1, p93-101.
 9p.
- Jack C. Richards, **Communicative Language Teaching Toady**, Cambridge: Cambridge University
 Press,2006.

- Lewis, M (1993) **The Lexical Approach: The State of ELT and A Way Forward**. Hove : Language Teaching Publications
- Mamiko Orii-Akita. **The Effectiveness of Interactive Teaching Methods in ELF Classrooms : A comparison with Bottom-Up and Top-Down Methods**. COPAL, 2014
- Marcosin, M (2003) **Teacher Feedback and Learners' Uptake**
- Mauranen, A. **Speaking the discipline**. In K. Hyland and M. Bondi (eds) *Academic Discourse Across Disciplines*. Bern: Peter Lang, 2006
- Piaget, J. (1952) **The Original of Intelligence in Children**. Trans, by Marget Cook. New York; International University Press
- Slattery, M. and Willis, J. (2001:43) **English for Primary Teachers** Oxford University Press
- Thordike, Edward L. (1966) **Human Learning**. Cambridge, Mass : M.I.T Press
- Ul Haq, Zahoor (2017). **Development of Speaking Skills through Activity Based Learning at the Elementary Level**. *Eurasian Journal of Educational Research*. 17. 241-252.